ATILIM

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi organı

Sayı: 11

Kasım 1974

Bütün ülkelerin proleterleri, birleşiniz!

«Atılım», faşist komandoların saldırısına uğrıyan yurtsever öğrencilerin, gençlerin, öğretmenlerin yanındadır!

Halkın istediği Hükümet

Işbirlikçi burjuvazi artık hükümet kuramaz oldu. Irmak Hükümeti ölü doğdu. Bu ölü Hükümet, militarist kliğin desteğiyle işbaşına getirilmiş olan Erimlerin, Talûların yerini alıyor. Halkımıza dayatılan böylesi bir hükümet, Anayurdun hiçbir sorununu çözemiyeceğini, tersine, onu bunalımların burgacı içine daha da iteceğini gösterdi.

Kendi Meclisinden bile güvenoyu alamıyan bu hükümet, büyük burjuvazinin, gerici partilerin adamlarından, NATO'yu savunanlardan, emperyalistlerin işine gelen kişilerden oluşuyor. Burjuvazi, hükümetsiz hükümet sürüyor.

Halkımızın istediği ve uğrunda savaştığı hükümet büsbütün başkadır. Halkımızın bu isteğini ve savaşımını dile getiren Türkiye Komünist Partisi durumu ve yapılması zorunlu önerileri özel bir belgeyle açık seçik ortaya sürmüş bulunuyor.

Ilk başta, ilk adımda yapılacak nelerdir? Sıkıyönetim kaldırılmalıdır. Kıbrıstaki askerlerimiz hemen geri çekilmelidir. Politik haklar, demokratik haklar eksiksiz halka sağlanmalıdır. Seçim hükümeti gerçek, halktan yana kişilerden oluşturulmalıdır. Işçi sınıfına, sendikalarına, onun gerçek temsilcilerine böylesi bir hükümette yer verilmelidir. Türkiye Komünist Partisine konan yasak hemen kaldırılmalıdır. Bütün demokratik, anti-emperyalist örgütler, seçimlere katılabilmek olanağına kavuşturulmalıdır. Seçimlerde, 18 yaşını dolduran her yurttaş seçmek, 21 yaşını dolduranlar da seçilmek hakkını kazanmalıdır. Teröre, baskılara hemen son verilmeli, faşist komando yuvaları kurutulmalıdır. Anti-demokratik seçim sistemi kaldırılmalıdır.

Türkiye Komünist Partisinin, ilerici örgütlerin, sendikaların, yabancı ülkelerdeki yarım milyon işçimizin katılamıyacağı bir seçimin gelip geçen «seçimler»den hiç bir farkı olmıyacaktır.

Halkımızın ezici çoğunluğu işçidir, köylüdür, orta katmanlardır. Bunalımların bütün yükü bu yığınların omuzlarına çökmüştür. Pahalılığı, işsizliği göğüsleyecek, vurgunculuğu kaldıracak bir hükümet! Demokratik hak ve özgürlükleri hemen halka sağlıyacak bir hükümet!

Sovyetler Birliği Komünist Partisi Merkez Komitesi'ne

Çok değerli yoldaşlar!

Türkiye Komünist Partisi, biz komünistler, Türkiye proletaryası adına, Büyük Oktobr Sosyalist Devrimi'nin 57. yıldönümünü en derin, en ateşli duygularımızla selâmlarız. Bu büyük bayram hepimize kutlu olsun.

Büyük komşumuz Sovyetler Birliği komünist toplumu kurma yolunda dev adımlarla ilerliyor. Sovyet devletinin gücü, dünya çapında otoritesi biteviye artıyor. Uluslararası gerginliğin azalması, barış ve güvenliğin güçlenmesi yolunda Sovyetler Birliği Komünist Partisi'nin, özellikle Leonid Iliç Brejnev yoldaşın sürekli girişimleri, ulusal bağımsızlık, demokrasi, sosyal kurtuluş ve sosyalizm uğrunda savaşan halklar için, bu arada halkımız için yenilmez bir güç kaynağıdır.

Türkiye Komünist Partisi, biz komünistler halkımızla, Türkiye Cumhuriyeti'yle büyük komşumuz Sovyetler Birliği arasında en geniş, en iyi ilişkilerin kurulması yolunda savaştan geri durmayacağız. Yüce Lenin'in partisi, yüce Lenin'in kurduğu devlet 57 yıl boyunca halkımızın şaşmaz dostu olduğunu göstermiştir. Biz, bu Sovyet dostluğunu gözbebeğimiz gibi koruyacağız.

Yaşasın Büyük Oktobr!
Yaşasın Sovyetler Birliği!
Yaşasın Sovyetler Birliği Komünist Partisi!
Yaşasın komünizm!

3 Kasım 1974

Türkiye Komünist Partisi
Merkez Komitesi

Avrupa Komünist ve İşçi Partileri'nin 16-18 Ekim arasında Varşova'da yapılan Danışma Toplantısı üzerine TKP MK Politik Bürosu'-nun kararı:

Avrupa Komünist ve İşçi Partileri'nin Varşova Danışma Toplantısı, kardeş partiler arasındaki dayanışma ve işbirliğini güçlendirdi. Marksizm-Leninizm ilkelerine dayanan proletarya enternasyonalizminin canlı bir örneğini verdi. Danışma Konferansında Avrupa Komünist ve Işçi Partileri Konferansı'nın toplanmasının kararlaştırılması elde edilen en önemli başarıdır.

TKP Avrupa Komünist ve İşçi Partileri Konferansı'nın toplanmasının, Avrupa ve dünya barışını, dünya komünist ve işçi hareketini, demokrasi ve ulusal kurtuluş hareketlerini, bu arada Türkiye halkının kurtuluş savaşımı güçlendireceği kanısındadır. Bu yolda Avrupa'da önemli başarılar elde edilmiştir. Bu başarıların elde edilmesinde Sovyetler Birliği'nin, dünya sosyalist sisteminin payı büyüktür. Avrupa kapitalist ülkelerinde komünist partilerinin, öteki demokratik güçlerin savaşı daha ileri bir aşamaya ulaşmıştır, daha büyük başarılar için olanaklar açılmıştır.

Bu başarılar aynı zamanda her boydan her soydan oportünistlerin, bozguncuların, Maocuların sabotajlarına, emperyalizmi desteklemelerine rağmen elde edilmiştir.

TKP konferansın toplanması için elinden geleni yapacaktır. TKP Merkez Komitesi Avrupa Komünist ve İşçi Partileri Konferansının Alman Demokratik Cumhuriyeti'nin başkenti Berlin'de toplanmasını doğru buluyor.

31 Ekim 1974

TKP, işçinin istediği sendikayı seçme hakkını, referandumun güven verecek koşullarda yapılmasını savunmaktadır!

Komando saldırıları

Ankara'da Siyasal Bilgiler Fakültesine, Hukuk Fakültesine, ODTÜ'ne komandolar saldırdı. Bu baskınların niteliği ile Demirel hükümeti sırasında yapılan bu gibi saldırıları birbirine bağlayan birçok benzerlikler vardır. Tanıkların belirttiğine göre, Demirel zamanındaki komando elebaşıları, Ankara saldırısında da yine elebaşı durumundaydılar. Polis, faşistlerin «kimlik kontrolü», adam vurma gibi anarşik davranışlarına karşı hiçbir eylemde bulunmamıştır. Olay yerine üç saat sonra gelmiş, faşist komandoları yakalamak için değil, saldırıya uğrayan yurtsever öğrencileri dövmek ve tutsak etmek için.

Komandolar cezasız kaldıkları gibi, bu gibi saldırıları açıkça benimseyen ve bunların sürdürüleceğini basına açıklayan «Ülkü Ocakları» başkanı Muharrem Şemsek de suçüstü tutsak edilmedi.

Faşist komando baskınları yurtsever öğrenci ve gençlikte gelişen anti-emperyalist, anti-faşist akımları ezmek için tertiplenmiştir. Saldırının bu niteliğinden de anlaşıldığı gibi, emperyalizm, CIA ve MİT ajanları, emperyalizmin politika ve plânlarını uygulayan İçişleri Bakanının, Erbakan, Demirel, Feyzioğlu, Türkeş gibi gangster politikacıların amacı anarşik bir hava yaratmaktır. Onların niyeti, burjuvazinin koyduğu kanunları bile çiğneyerek, sokağı faşist komandolara teslim etmektir. Anarşik hava içinde, yurtsever gençliği, Demirel zamanında olduğu gibi anarşik eylemlere sürüklemektir. Demirel zamanında Belli ve Kıvılcımlı gibi MDD'ci, Maocu, Troçkist karışığı adamlar, anarşizmin gençlik arasına aktarılmasına yardım ettiler. Sıkıyönetim terörünü, faşist yöntemleri hazırlayan emperyalist ve işbirlikçi çevrelere destek oldular. Yurtsever gençliği işçi sınıfından ayırmaya koyuldular.

Şimdi, Ankara saldırısında gericiler, eski hedeflere ulaşmak istediler. Başaramadılar. Herşeyden önce ve en önemlisi, işçilerle öğrenciler ortaklaşa, faşist komando saldırılarını püskürttüler. İşçi-öğrenci birliğini perçinlediler. İşbirlikçilerin tertiplediği kanlı provokasyona karşı, komünistler ve öteki devrimci güçler elele verdiler. Amerikan emperyalizmine, NATO'ya, faşizme karşı İstanbul'da büyük bir gösteri tertiplediler. Bu gençler, savaşı işçi sınıfının, TKP'nin ve öteki devrimci güçlerin yıllardan beri yürüttükleri savaş alanına yönelttiler.

Devrimci, doğru taktik ve strateji budur.

Komünistlerin ödevi fabrikada, fakültede, köyde ve mahallede bu taktiğin dürüst bir biçimde uygulanmasını sağlamaktır.

Referandum

Türkiye'de işçilerin sendika seçme direnişleri yoğunlaşıyor. İşçiler referandum istiyor. Bu doğal hakkını dayatıyor, tanıtıyor. Bunu uyguluyor.

İşbirlikçi burjuvazi bu direnişleri terörle, kanla bastırmak yolunu seçti. Polisi, orduyu işçilerin üzerine sık sık sürüyor. Sarı sendikacılardan bol bol yararlanıyor. Grevci işçiler tutuklanıyor, zındanlara atılıyor. Kimisi coplanıyor, kurşunlanıyor, kimisi işten atılıyor. Ama bu terör işçi sınıfının sendika özgürlüğü için savaşını durduramadı. Bu savaş gelişti, ülke çapında boy attı. Referandumun yasallaştırılması ve uygulanması için yığınsal bir kampanya yürütülüyor. Türkiye Komünist Partisi, işçi sınıfının bu savaşımını var gücüyle destekliyor. TKP'nin «Eylem Programı» tasarısında: *«İşçiye öz sendikasını özgürce seçme hakkı tanınmalıdır. Sendikal özgürlüğü kısıtlayan her türlü anti-demokratik yasalar kaldırılmalıdır»* deniyor. Burjuvazi, patronlar, sarı sendikacılar referanduma karşıdır. Çünkü, referandum yoluyla işçi kendi öz davasını savunan devrimci sendikasını seçecektir. İşçi sınıfı, sınıf savaşında bir adım daha ileri atacak, burjuvaziye uşaklık etmekten ayrılmayan sarı sendikacılara büyük bir darbe indirilmiş olacaktır. Referandum yapılan işletmelerde patronlar ve sarı sendika ağaları, referandum oylamasını kendi yararına sonuçlandırmak için türlü dalaveralar çeviriyor: rüşvet, adam kayırma, satın alma, baskı gibi. Bunun son örneğini Adana tekstil fabrikalarında yapılan referandum oylamasında gördük. Referandum yerine polis, patronun temsilcisi sokulmamalıdır.

Referandum, herşeyden önce gizli oylamayla, ilerici işçi ve sendika temsilcilerinin kuracakları komitenin kontrolünde, sendika lokalinde yapılmalıdır. Referandum komitesine ilerici bilim adamlarından ve gençlik kuruluşlarından temsilciler de alınabilir. Tek sözle, referandum işçilerin gerçek istemini yansıtacak, patron ve sarı sendikacıların oyunlarını, baskı ve terörü önliyecek koşullarda yapılmalıdır.

Faşist komandolora karşı savoş, ulusal kurtuluş savaşımızın bir parçasıdır, anti-emperyalist savaştan ayrılamaz!

İşçi çıkarmaları yoğunlaşıyor

Kapitalist sistemin genel bunalımı giderek sertleşiyor. Eşi görülmedik bir enflâsyon, fiyat artışları, hayat pahalılığı almış başını gidiyor. Bu durum en çok tekellerin işine yarıyor. Onlara, kat kat aşırı kârlar sağlıyor. Burjuvazi bunalımın, ekonomik güçlüklerin bütün yükünü emekçilerin sırtına yıkıyor. Binlerce işçiyi birden işten çıkarmak, üretimi kısıtlamak, kısa çalışma haftasına geçmek gibi her tür sömürü yöntemlerini kullanıyor. Bu yöntemler Türkiye'de ve bütün kapitalist ülkelerde uygulanıyor.

Federal Almanya'da yabancı işçilere karşı en sert tedbirler birbirini izliyor. Parlâmentoya sunulan bir tasarıya göre, federal eyaletlerden her birinde çalışan yabancı işçi sayısı, yerel nüfusun % 12'sini geçmiyecek. Bunun üstündeki yabancı işçiler sınır dışı edilecektir. FAC Çalışma Bakanı da önümüzdeki aylarda 250 bin yabancı işçinin daha ülkelerine gönderileceğini açıklamıştır. Sokağa atılacak bu 250 bin işçinin ezici çoğunluğunu, yabancı işçilerin, bu arada Türk işçilerinin oluşturacağı apaçıktır.

Ankara hükümetlerinin bunlara aldırdıkları yok. Bütün burjuva partilerinin ve Türk-İş başlarının kılı bile kıpırdamıyor. B. Almanya'da Folksvagen, Ford, BMW, NSU otomobil fabrikaları işçileri çıkarıyor. Bunlar arasında Türkiyeli işçilerin, hele 80 bini aşkın «turist» diye tanımlanan emekçilerimizin durumu daha beter. Türk-İş başlarını bunlar hiç ilgilendirmiyor. Bu tutum işçi düşmanlığının danıskasıdır.

Kapitalist ülkelerdeki işçi sınıfının, birkaç milyonluk göçmen işçi ordusunun, bu arada Türk işçilerinin yaşamsal haklarını en çok savunan partiler, komünist ve işçi partileridir. Brüksel ve Varşova'da yapılan uluslararası toplantılarda 25 milyon komünisti temsil eden delegeler, tekellere karşı yürütülen savaşın genişletilmesi, uluslararası dayanışma biçimlerinin daha da geliştirilmesi, işçi sınıfının yaşam düzeyinin yükseltilmesi için önemli kararlar aldılar. Bu tarihsel kararlar, milyanlarca işçinin katıldığı grevlerde, işsizliğe, pahalılığa, sömürüye karşı sürdürülen sınıf savaşlarında uygulanıyor.

TKP bu savaşa var gücüyle katılıyor.

Kadınlar yılı

Birleşmiş Milletler Genel Kurulu bundan iki yıl önce, 1975 yılının uluslararası kadınlar yılı olması için özel bir karar almıştı. Bu kararın nedeni, ileri ve geri kalmış kapitalist ülkelerde kadın sorunlarının çözümlenmemiş olmasıydı.

Fabrikada, tarlada, gecekonduda, yadellerde yaşamını sürdüren Türk kadınları, Savaşım Yılı'nı direnişlerle karşılıyor. İstanbul'da Ülker Büsküvi Fabrikası'nda, Gislavet'te, «ülke savunmasına» diye kendilerinden toplanan paralarla satın alınıp patronun çıkarlarını savunmak için üzerlerine sürülen zırhlı araçların karşısına dikildiler. Adana-İskenderun şosesinde zırhlı araçlara bindirilmiş komando birliklerine karşı barikatlar kurdular. *«Ekmek, toprak isteriz!»* feryadları Çukurova'yı sardı. İstanbul-Göztepe mahallesinde Ankara asfaltını savaş meydanına çevirdiler. *«Canımızı alın, evimizi almayın!»*, diye göğüslerini evlerine siper ettiler. Pazar yerlerinde *«Oğullarımızı Kıbrıs'a gönderenlerin gözleri kör olsun!»* diye ağıt yaktılar.

Yadellerde, Batı Almanya, Belçika, Hollanda, İngiltere'lerde çoluk çocuklarıyle sokağa döküldüler. Eşit sosyal, ekonomik, politik haklar; eşit işlem; iş olanakları, çocuk paralarının kesilmemesini, turist işçilerin durumlarının normalleştirilmesini istediler. *«Amerikalı defol!»*, *«Tekellerin hakimiyetine son!»*, «Kıbrıs'tan elinizi çekin!» sloganları Avrupa'nın dört yanında çınladı. Yani kadınlarımız iş istiyor. Ekmek istiyor. Toprak istiyor. Başını sokacak bir mesken istiyor. Barış için direniyor. Militarizmi lânetliyor.

Doğal olarak 1975 yılında bu direnişlerin daha geniş ölçüler alması gerekir. Erkeklerle eşit işe, eşit ücret; sömürüye, işsizliğe son verilmesi; tam sendikal özgürlük; belirli işkollarında ve belirli türden işlerde çalıştırılma uygulamasına son verilmesi; emek kalifikasyonunun arttırılması – mesleksel eğitim; analığın kadın için sosyal fonksiyon olarak tanınması; analığın topluma yararlı emekle güçlüksüz olarak bağdaştırılması; köy kadının da ekonomik, politik örgütlenmesi gibi çözümlenmesi güncel olan sorunlar pek çok. Kadınlarımızın bir kısmı mesleksel veya politik örgütlerde, büyük bir kısmı ise henüz bu olanağı bulamamış. 1975 yılı ayni zamanda örgütlenme yılı olmalıdır. Bu sorunların çözümü, emekçi kadınlarımızın sendikalarda, işçi sınıfının öncü partisi TKP saflarında daha örgütlü, daha bilinçli atılımlar yapmalarıyle mümkündür. Böylesine yaşamsal savaşta, kadının kölelikten kurtuluşu uğrundaki savaşımla işçi sınıfının kurtuluşu için savaşım arasındaki ilişkiyi unutmamak gerekir.

Batı Almanya, Batı Berlin, Fransa, Hollanda, Danimarka halkı kadar vergi ödeyen işçilerimize eşit haklar verilmelidir!

Kapitalist ülkelerde

■ Amerika'da işsizlerin sayısı 5 milyonu aştı. «General Motors» otomobil holdingi, iki ay içinde 42 bin işçiye yolverdi, 18 bin işçi için de kısa süreli çalışma günü uygulandığını bildirdi.

Yine Amerika'da son 10 ay içinde 4.950 grev yapılmış ve bu grevlere toplam 2 milyon 300 bin işçi katılmıştır.

■ Federal Almanya'da bir yıl içinde 5.500'den fazla firma iflâs etmiş, binlerce işçi işsiz kalmıştır.

■ Ortak Pazar ülkelerinde işsizlerin sayısı 4 milyonu aşmıştır. İtalya'da bir buçuk milyon, F. Almanya'da 980 bin, İngiltere'de bir milyon, Fransa'da 800 bine ulaşmıştır. Bir yıl içinde bu ülkelerde 180 bin küçük üretici ezilmiş, dağılmıştır. Buna karşılık büyük tekellerin kârları, önceki yıla kıyasla % 40–70 oranında artmıştır.

■ Yunanistan'da Amerikan ve NATO üslerinde çalışan 2 bin işçi, sendikal haklarını savunmak, baskıları protesto etmek için 24 saatlik ihtar grevi düzenledi.

■ İtalya'nın bütün sanayi kollarında, tarımda, ticaret ve ulaşımda, sosyal yaşamın çeşitli alanlarında çalışan 10 milyondan fazla emekçi, işsizliği, artan hayat pahalılığını, neofaşistlerin saldırılarını protesto etmek için ülke çapında genel greve gitti. Grevi üç büyük sendika örgütledi.

■ Japonya'da 104 bin demiryolu, tramvay ve otobüs işçisi, ücretlerin arttırılması ve çalışma koşullarının iyileştirilmesi isteğiyle greve gitti.

■ 19 Kasım günü milyonlarca Fransız emekçisi ülkede hızla artan hayat pahalılığını, enflâsyonu ve işsizliği, büyük tekellerin soygununu protesto etmek için bütün ülke çapında genel greve gitti. Bu, 1968'den bu yana Fransa'da en yığınsal işçi direnişidir.

Anti-emperyalist savaş

İşçi sınıfının, emekçi yığınların, ilerici gençliğin, yurtseverlerin ulusal bağımsızlık ve demokratik bir düzen için yürüttükleri savaşım gittikçe genişliyor. Bu savaş, bütün ilerici, devrimci güçlerin anti-emperyalist çıkışlarıyle daha örgütlü bir nitelik kazanıyor. Değişik ulusal güçlerin bu direnişi, Amerikan emperyalizminin Türkiye üzerindeki hegemonyasına, NATO'ya, kölelik anlaşmalarına, anti-demokratik düzene karşı yürüttükleri sürekli bir savaştır.

İstanbul'da ve Ankara'da binlerce öğrenci Türkiye'nin saldırgan NATO ve SENTO'dan çıkması isteğiyle yığınsal gösteri ve mitingler düzenlediler. Amerika Dışişleri Bakanı Kissinjer'in Türkiye'ye gelmesini, Amerika'nın dış politikasını protesto ettiler. Sokakları dolduran binlerce gencin: *«Kahrolsun emperyalizm!»*, *«NATO ve SENTO'ya hayır!»*, «Yaşasın halkların kurtuluş savaşı!» haykırışları ortalığı çınlattı. Türkiye Mimar ve Mühendis Odaları hükümete açık mektup gönderdi. Türkiye'nin NATO ve SENTO'dan çıkmasını, Amerikayla imzalanan ikili anlaşmaların bozulmasını istedi. Türkiye Yazarlar Sendikası, 141 ve 142. faşist maddelerin Ceza Kanunu'ndan çıkarılmasını, Devlet Güvenlik Mahkemelerinin dağıtılmasını önerdi.

TKP'nin, bu uğurda yarım yüz yıl süren bir savaşı vardır. Ve bugün de bu savaşın başını çekiyor. Türkiye'nin NATO gibi saldırgan bloklara girmesine, Truman Doktrinine ve Marşal Plânına, topraklarımızda Amerikan emperyalistlerine üs verilmesine karşı çıkan tek parti TKP olmuştur. Bugün TKP'nin bu savaş bayrağını bütün anti-emperyalist, devrimci güçlerin elinde görüyoruz. Bu savaş artık ulusal bir nitelik kazanmıştır. TKP bu anti-emperyalist savaşla halkımızın, emekçi yığınların demokratik haklarını elde etme mücadelesini paralel yürütüyor. TKP'nin bu alandaki savaş politikası somuttur, halkımıza açıktır. TKP, tüm demokratik, devrimci güçlerin ortak düşmana karşı elele vermelerini, örgütlü eyleme geçmelerini günün sorunu sayıyor ve bu uğurda vargücüyle savaşıyor. Ortak düşmana karşı tüm demokratik güçlerin birliği günün belgisidir!

●

İşçi sınıfının, emekçi yığınların ekonomik, politik, demokratik, sendikal hakları için yürüttükleri savaşı desteklemek, ondan yana çıkmak ulusal bir sorundur!

Genel grev

Türk-İş'in başkanı ortaya atıldı: «Siyasal partiler birleşerek 20 gün içinde güçlü bir hükümet kurmazlarsa genel greve gidileceğini» söyledi.

Tunç bu tür sözleri ilk kez etmiyor. İşçiler, bu gevezelikleri çok duydu. Ama gördü ki, Tunç daima, halk düşmanı düzene ve hükümetlerine karşı işçi direnişlerinin yoğunlaştığı, sert biçimler aldığı sıralarda ortaya çıkıyor. Ve: «Sosyal düzenin bozulmasına işçi hareketi karşıdır» diyor. Tunç, hem genel grevden söz ediyor, hem bugünkü kapitalist sömürü düzeni, bu «sosyal düzen bozulmaz» diyor. Bu pehriz ve lâhana turşusu mu? Yok! Bu yerli ve yabancı parababalarının kontenjan senatörü – uşağı, işçileri gene aldatmak istiyor. Ama bu çıkışıyla baklayı da ağzından çıkarıyor. İçyüzünü açığa vuruyor.

Ne istiyor? Burjuva partileri, işbirlikçiler, Demireller, Bozbeyliler, faşist komandoları gençlerin, işçilerin üzerine sürenler birleşsinler, «güçlü bir hükümet kursunlar». Açıkçası faşist hükümet istiyor. Amerikan emperyalistleri de, Koçlar da, onları savunan Sancarlar da buna çalışıyor. Ortaya sürülen Irmak Hükümeti bu plânın uygulanmasıdır. Türk-İş böylesi bir hükümete bakan verdi. İşçi sınıfı, bütün yurtsever güçler ve örgütler işte böylesi bir dayatmacaya karşı direniyor. İşçi sınıfı böylesi bir oluşumu genel grevle, göğüslemiye yöneliyor. Tunçlar, işçinin bu silâhı işçi sınıfının, halkın göğsüne çevirmek çabası gösteriyor. Tunçların, sarı sendika ağalarının satılmışlığı böylesinedir.

Sonra. Tunç, Türk-İş'in Erzurum Kongresinde, genel grevin gündeme alınmasına karşı çıkmıştır. Sendikalar yasasında işçi haklarını Demirellerle birlikte budamıştır. Genel grev niteliğinde olan 15–16 Haziran işçi yürüyüşüne karşı çıkmıştır. İşçilerin üzerine tankların sürülmesini alkışlamıştır. Hemen her gün grevci işçilerin üzerine polisler, komandolar saldırıyor, polis panzerleri işçileri, gençleri, öğrencileri, gecekonducuları ezip geçiyor. Tunçların kılı bile kıpırdamıyor.

Genel grev, kapitalist toplumda, proletaryanın elinde keskin bir savaşım aracıdır. Genel grevin özelliği ve en önemli yanı, bu eylemin: kapitalist sömürü düzenini çökertme amacı güden ekonomik öz taşıması, politik egemenliği işçi sınıfının yararına değiştirmeyi amaç bilmesidir. İşçi sınıfı, bu güçlü silâhını, kendi kurtuluşu için, Anayurdun ulusal bağımsızlığını geri almak için, halkımızın özgürlüğü için, halktan yana, anti-emperyalist, demokratik bir hükümetin işbaşına getirilmesi için kullanacaktır.

TKP, sendikaların burjuvazinin politikasına alet edilmesine karşı savaşagelmiştir. Bu parti, grev, politik grev, dayanışma grevi, genel grev haklarının elde edilmesi, sendikal, toplusözleşme haklarının genişletilmesi için sürekli savaş yürütegelmiştir. Bu savaş örgütsüz olmaz. Bu savaş sarı sendika ağalarına karşı yürütülmeden de olmaz.

Genel grev silâhını kullanacak bilek ister. Markşçı-Leninci yürek ister. Bilinç ister. Türkiye işçi sınıfının bükülmez bileği var. Markşçı-Leninci örgütü – TKP var!

Köylü hareketinde gelişmeler

Memlekette sınıf savaşları yeni bayutlar alıyor. İşçi sınıfı zincirleme grevlere gidiyor. İşçiler, bu hak alma savaşında polisle, faşist komandolarla göğüs göğüse geliyor. Memleketi kasıp kavuran pahalılığa karşı daha geniş yığınlar başkaldırıyor. Yurtsever gençlik, anti-emperyalist, anti-faşist savaşta, işçi sınıfının yanında gereken yerini almaya başlıyor.

Böylesi bir gelişme köy emekçilerini, özellikle ağanın, büyük çiftlik beylerinin zulmü altında inliyen yoksul köylüyü, küçük ve orta çiftçiyi de etkiliyor. Erzin'de, Adana'da, ağaların pamuk çiftliklerinde ırgatların örgütlü grevi, sendikalaşma eylemleri, tarım işçilerinin savaşında önemli bir aşama oldu. Tarım işçilerinin grevi, ekonomik olmakla birlikte, politik bir nitelik taşıyor. Çünkü, tarım işçileri gündeliklerin artırılması isteği yanında, 8 saatlik iş günü, özgürce sendika kurma hakkının sağlanması, toplu sözleşme bağlanması, tarım iş yasasının çıkarılması, tarım işçilerinin de sosyal sigorta kapsamına alınması istemleriyle ortaya çıktılar.

Bütün bunlar kendiliğinden almadı, olamazdı. Pamuk işçileri, Mersin, Maraş, Mardin, Malatya, Gaziantep gibi çevre illerden Çukurova'ya inen yoksul köylülerdir. Örgütsüz, bilinçsiz kümelerdir. Bunlar sendika, toplu sözleşme, grev nedir, bilmezler. Çapa-İş sendikasının uyanık yöneticileri, çetin savaşlarda pişen gerçek sendikacılar böylesi bir ortamda, böyle bir yığınla işe başladı. Çadırdan çadıra, çiftlikten çiftliğe koşarak, gece gündüz demeden ırgatları örgütlemeye, bilinçlendirmeye, onlara hak alma yollarını öğretmeye çalıştılar. Erzin'de Necip Ağa'nın çiftliğinde binden fazla ırgatı sendikada örgütleyip greve gittiler.

Çapa-İş grevi jandarma süngüsüyle bastırıldı. Sendika yöneticileri tutuklanıp Adana Devlet Güvenlik Mahkemesine teslim edildi.

Bu olaylar yoksul köylünün toprak savaşını da büyük ölçüde etkiledi. Son aylarda toprak kavgosının en çok kızıştığı ilimiz Gaziantep oldu. Gaziantep'in en verimli toprakları birkaç ağanın elindedir. Onbinlerce köylü ocağının bir karış toprağı yoktur. Daha doğrusu bunların toprakları üzerine, AP'li eski bakanlardan Kâmil Ocak gibi büyük toprak ağaları oturmuştur. Bu adam yalnız İkizkuyu'da köylünün 20 bin dönümden fazla toprağına elkoymuştur.

İkizkuyu köylüleri öz topraklarını ağanın elinden kurtarmaya kalkınca, valisi, kaymakamı, jandarması bunların üzerine çullandı. Bu topraklar kana boyandı. Köylünün kodaman ağlara, bugünkü sömürü ve soygun düzenine karşı savaşımı böylesi bir nitelik almıştır.

Çukurova'daki pamuk işçilerinin grevi, komünist ve sosyalist sendikacıların bu eyleme öncülük etmeleri, İkizkuyu yoksullarının toprak savaşındaki gelişmeler, işçi-köylü bağlaşıklığını sağlama, yoksul köylüler arasındaki dayanışmayı geliştirme yönünde olumlu bir adım, somut bir örnektir.

Komünistlerin ödevlerinden biri de bu adımı daha ileri götürmek, köy emekçileri, özellikle yoksul köylü, küçük ve orta üreticiler arasında eylemlerini genişletmektir. Yığınlara inmek, köylünün yanına gitmek, ona gerçek kurtuluş yolunu göstermek, köyde parti komiteleri kurmak, kurulanları güçlendirmek komünistin doğal görevidir.

Lenin köşesi

TKP'nin, komünistlerin önünde duran güncel ödevlerden biri, gençliği işçi sınıfının davasına kazandırmaktır. Gençliği «burjuva ideolojisinin bataklığından» kurtarmak, onu işçi sınıfının ideolojisi doğrultusunda eğitmektir. İşçi-gençlik bağlaşıklığını kurmaktır. Bu da gençlik sorunlarına Leninci bir yanaşım gerektirir.

Türkiye Komünist Partisi'nin «Eylem Programı» tasarısında: «*Gençlik halkımızın geleceğidir. TKP, gençlik sorunları üzerinde özel bir önemle durur*» deniyor.

Lenin, komünistlerin gençlik arasında çalışmalarına büyük bir önem verir. Gençliğin devrimci savaşına, parti eylemlerine cesaretle çekilmesi üzerinde duran Lenin, daha Birinci Rus Devrimi döneminde şunları belirtiyordu: «*Hazırlıksız olduklarından korkmadan, tecrübesiz ve gelişmemiş olduklarından ürkmeden, bütün devrimci girişimli kimseleri alabildiğine, hızla birleştirmeli ve harekete sürmeliyiz. Hele gençliği daha geniş ve daha cesaretle, tekrar ediyorum, daha cesaretle ve daha geniş ölçüde kazanıp kendimize bağlamalıyız ...*» (*Lenin. Tüm yapıtları, c. IX, s. 247.*)

Lenin, genç kuşaklarla, özellikle işçi gençlerle çalışmayı komünistlerin başlıca görevlerinden biri sayıyor, bunun stratejik ve çevrensel bir sorun olduğunu önemle belirtiyor. Lenin şöyle diyor: «*Bu çalışma süreci içinde iki sorun birden çözümlenir. Birincisi, işçi sınıfının filiz süren yeni kuşağını eğitme, yani bilinç ve örgütlülük düzeyini yükseltme, kendi sıralarını güçlendirme sorunudur. İkincisi, işçi gençliğin aracılığıyla, tüm gençlikle en sağlam ve dayanıklı ilişkilerin kurulmasıdır. Unutulmamalıdır ki, gençlik, öğrenci gençler ve hele işçi gençliği, tüm savaşın sonucunu belirliyecektir.*» (*Lenin. Tüm yapıtları, c. IX, s. 248.*)

Büyük Oktobr Devrimi 57. yaşında

İnsanlığın gelişmesinde yepyeni bir çağ açan Büyük Oktobr Devrimi 57 yaşını doldurdu. 57 yıl önce Rus işçileri, büyük Lenin'in kurduğu ve yönettiği Bolşevik Partisi'nin öncülüğünde zulüm ve sömürü düzenini yıktılar, işçi-köylü egemenliğini kurdular, dünya tarihinin en büyük devrimini gerçekleştirdiler. Bugün yüzden fazla halkın, ulusun hak eşitliğine, kardeşliğine dayanan bu yüce devlet yer yüzünün en güçlü, en adaletli devletidir. Dünya barışının en güçlü dayanağıdır.

Büyük Oktobr Sosyalist Devrimi'nin ana niteliği, insanlığın kapitalizmden sosyalizme geçiş dönemini açmasıdır. Bugün emperyalizm, insanlığa dünya savaşlarını dayatma olanağını yitirmiştir. Bunu, Büyük Oktobr Sosyalist Devrimi sağlamıştır. Sovyet devletinin, barış içinde yan yana yaşama politikasıyle insanlık bugün bir atom harbinin yıkımından korunuyor. Oktobr Devrimi'nin halklara açtığı bağımsızlık yolunun gelişmesiyle, emperyalizmin hegemonyasına karşı savaşan halklar sıra ile politik, ekonomik bağımsızlıklarına kavuşuyor. İkinci Dünya Savaşı'nda faşizmi yenen, dünya halklarına sosyalizm yolunu açan, işçi sınıfının, devrimci akımların güçlenmesine olanak sağlayan Büyük Oktobr Devrimi'nin doğurduğu yüce Sovyetler Birliği'dir.

Büyük Oktobr Sosyalist Devrimi'nin bayrağı altında doğan ve gelişen Sovyetler Birliği bugün öteki kardeş sosyalist ülkelerle birlikte dünyada sürekli bir barışın sağlanması, gerginliğin azaltılması, karmaşık sorunların barışçıl yollardan çözümlenmesi, insanlığın dünya savaşlarından korunması için yoğun çaba harcıyorlar. Sosyalist enternasyonalizm Sovyetler Birliği'nin izlediği barışçı dış politikanın ana çizgilerinden biridir. SBKP'nin 24. Kongresinde onaylanan barış programının ardıcıl biçimde uygulanmasıyle, dünya barışı yararına, gerginliğin azaltılması yönünde olumlu gelişmeler olmuştur. Sovyetler Birliği ve öteki sosyalist ülkelerin bu barışçı politikası dünyada güçler dengesinin sosyalizm yararına değişmesini sağlamıştır. Dünyadaki son gelişmeler, Sovyetler Birliği'nin katkısı olmadan hiç bir sorunun çözümlenemiyeceğini kesinlikle doğruluyor.

Bugün sosyalist sistemin varlığı emperyalizme karşı ulusal bağımsızlık, egemenlik için savaşan halkların başlıca güç kaynağıdır. Bu somut gerçek, Türkiye işçi sınıfının, tüm Türkiye halkının yürüttüğü sosyal, ulusal kurtuluş savaşının utkuyla sonuçlanması için de geçerlidir.

Büyük armağan

Tarihsel koşullar gereği, Büyük Oktobr'un sonuçları Türkiye'yi doğrudan doğruya etkiledi. Her şeyden önce, ulusal bağımsızlık, kurtuluş hareketi, devrim hareketi Türkiye'de böyle başladı. Anadolu'da Kuva-i Milliye — ulusal güç birliği savaşı böylesi bir temele dayandı. Genç Sovyet devletinin, yüce Lenin hükümetinin dış politikada ilk adımlarından biri, Boğazlara — İstanbul'a oturmak için Çarlığın emperyalist devletlerle bağlamış olduğu gizli anlaşmaları yırtmak oldu. Sovyet devleti: Barış, dedi. Türkiye ile dostluk, dedi. Ve, sonuna kadar kurtuluş savaşımıza, her yanlı yardım etti. O günden bu yana Sovyetler Birliği bu barış politikasından kıl kadar şaşmadı.

Büyük Oktobr Devrimi'nin Türkiye üzerindeki olumlu etkilerinden biri, diyebiliriz en önemlisi, işçi sınıfının uyanması, sosyalist hareketin Markşçı-Leninci yönde canlanması, bu devrimci ülkü ve ilkelerin yayılmaya başlamasıdır. Türkiye Komünist Partisi böyle doğdu. Bu oluşum, Büyük Oktobr Devrimi'nin Türkiye proletaryasına, halkımıza en kutsal armağanıdır!

M. Suphi yoldaş, 1920'de, partinin 1. Kongresini açış söylevinde, TKP'nin kurulmasının halkımızın alın yazgısını kökünden değiştirecek tarihsel bir olay olduğunu belirtti. Bu kongreyle, diyor M. Suphi yoldaş: Komünist hareket, memlekette işçi hareketi «*yeni bir yaşam dönemine, yeni bir savaş dönemine ayak basıyor*». Ve arkasından ekliyor: «*Bundan böyle memleketimizde işçiler arasında, proleterler arasında, halk arasında fikirlerimizi kuvvetle, daha hızla yayacağız, halkın yazgısını kendisinin çözmesine, eline almasına yardım edeceğiz*». M. Suphi yoldaş, «Rusya'da sosyalist devrimin yepyeni bir okul olduğunu» verilerle belirtiyor. Yepyeni, sosyalist dünyanın kuruluşunda, kapitalizmden sosyalizme geçiş çağının, devrimler çağının açılmasında yönetici, başı çeken güç ve örgüt Leninci Sovyet Komünist Partisi olduğunu M. Suphi yoldaş, yeri geldikçe, her zaman söylemiştir. O, TKP'nin Markşçı-Leninci enternasyonalist ülkü ve ilkelere sonsuz bağlı kalacağına inanmıştır.

Biz, komünistler, Büyük Oktobr Sosyalist Devrimi'ni, Lenin'in kurduğu partiyi ve Sovyetler Birliği'ni Suphiler, Nejatlar, Nâzımlar gib sonsuz seveceğiz.

Genel bunalım

Kapitalizmin genel bunalımı günden güne derinleşmektedir. Ekonomik darlık, üretim oylumunda düşüşler, bütün kapitalist ülkeleri saran ve eşi görülmedik ölçüler alan enflâsyon, paraların sürekli değerini yitirmesi, enerji bunalımı, olağanüstü şiddetli sosyal-politik bunalımlar bugün kapitalizmin değişmez çizgileridir.

Ortak Pazar ülkeleri, ABD ve Japonya enflâsyonla sarsılmaktadır. Avrupa Ekonomik İşbirliği ve Kalkınma Örgütü'nün (OECD) yayımladığı verilere göre, bu ülkelerin ekonomik durumu hızla çözülmiye doğru gitmektedir. Bazı burjuva ekonomistlerine göre, bugünkü bunalım 1929–1933 yılları bunalımından sonraki en derin bunalımdır. OECD'nin yayımladığı rakamlara göre, enflâsyon İtalya'da % 18, Fransa'da % 16, Batı Almanya'da % 14, İngiltere'de % 16, ABD'nde % 15 ve Japonya'da % 26'dır. Sendikalara göre ise, bu ülkelerde enflâsyonun hızı çok daha fazladır. Enflâsyona karşı savaş bugün kapitalist dünyanın başta gelen sorunlarından biri olmuştur. Ama kapitalizmin yapısal bir hastalığı olduğundan enflâsyonu ve onun derinleşmesini önlemek olanaksızdır.

Türkiye, emperyalizmin bütün sistemlerine bağlı, emperyalist tekellerin sömürü ve talanına açık, yerli ve yabancı tekellerin arpalığı olmuştur. Bundan ötürü ve az gelişmiş kapitalist bir ülke olması yüzünden emperyalizmin bunalımları onu daha büyük ölçüde etkiliyor. Resmi istatistiklere göre, geçen yıl enflâsyon hızı % 26 idi. Bu yılın Ocak-Haziran döneminde toptan eşya fiyatları ortalama % 18 artmıştır. Oysa geçen yıl aynı dönemde bu artış % 9 dolayındaydı. Bu yılın ilk 9 ayında dış ticaret açığı 1 milyar 400 milyon dolar, yani 20 milyar liradır. Son 1 yıl içinde Türk parası satın alma gücünü % 33,8 oranında yitirmiştir. Türkiye'de NATO'cuların Kıbrıs saldırısından sonra piyasaya sürdükleri milyarlarca karşılıksız para, enflâsyonun hızını daha da artırdı. Pahalılık, işsizlik başını almış gidiyor.

Türkiye Komünist Partisi bu durumdan çıkış yolunu göstermiştir, gösteriyor. Anayurdu yıkımdan, emperyalizmin hegemonyasından kurtarmak ancak NATO'dan çıkmak, Ortak Pazar'dan çekilmek, ikili kölelik anlaşmalarını bozmak, toprak reformundan eğitim reformuna kadar uzanan tüm köklü demokratik, devrimci reformları yapmak, ulusal ve gerçekçi bir endüstrileşme programı uygulamak yoluyla gerçekleştirilebilir. Bu da, ancak, işçi sınıfının, tüm ilerici güçlerin, örgütlerin ortak savaşımıyla elde edilir.

DDGF'nin Varna Kongresi

Komşumuz sosyalist Bulgaristan'da Varna'da Dünya Demokratik Gençlik Federasyonu'(DDGF)nun 9. Kongresi yapıldı. Sekiz gün süren çalışmalar sonucunda dünya gençliğine bir çağrı, dünya olayları ve gençlik hareketindeki gelişmelere ilişkin bir bildirge ve Eylem Programı kabul edildi. Ayrıca 11. Dünya Gençlik ve Öğrenci Festivali'nin sosyalist Küba'nın başkenti Havana'da yapılmasına karar verildi.

Kongre, «Dünya Gençliğine Çağrı»da bulundu. Çağrıda özetle şunlar belirtiliyor: Son yıllarda sosyalist ülkelerin barışçı politikası, kurtuluş hareketlerinin, kapitalist ülkelerdeki demokratik, ilerici güçlerin savaşı sonucunda, uluslararası alanda büyük bir yumuşama görülüyor. Bu oluşma, ulusal bağımsızlık, demokrasi ve toplumsal ilerleme savaşları yararına bir durum yarattı. Fakat emperyalizm kaybettiği konumlarını geri almak için silâhlı çatışmalar çıkarıyor, halkları sömürüyor ve eziyor. Bu nedenle, emperyalizmin, gericiliğin ve faşizmin barışa ve halkların bağımsızlığına yaptığı saldırılara birlikte karşı koymak zorunluktur. DDGF tüm gençleri ve gençlik örgütlerini, dünya gençliğinin anti-emperyalist dayanışma, barış ve ilerleme uğrundaki ortak eylem kampanyasına katılmaya, birlikte savaşmaya çağırıyor.

Bu çağrıda sözü edilen savaşın somut yöntem ve biçimleri, yeni ödevler ve görevleri de Eylem Programında saptandı. Önümüzdeki yıllarda demokratik dünya gençliğini çetin savaşlar bekliyor. Bu savaşın başarıya ulaşacağında gençlerin kuşkusu yoktur.

DDGF'nun 9. Kongresine Türk gençlik örgütleri katılamadı. Türkiye hükümetleri bunu yasaklıyor. Fakat yurtsever, devrimci Türk gençliği, dünya demokratik gençliğinin ayrılmaz bir parçasıdır. Varna'da alınan kararlar, yayınlanan çağrı genç Türk işçisi, aydını, öğrencisi, askeri için de geçerlidir. Türk gençliği anti-emperyalist savaşın içindedir. Bunun son örneklerini, İstanbul ve Ankara yüksek okullarından binlerce öğrenci, Amerika Dışişleri Bakanı Kissinjer'in Türkiye'ye yapacağı geziyi, Amerika'nın dış politikasını protesto etmekle, bu yürüyüşlerde: *«NATO'ya paydos!», «Kissinjer halkların düşmanıdır!», «Bağımsız Türkiye!»* haykırışlarıyle, verdi. Faşist komandoların saldırısına karşı işçilerle omuz omuza dövüşerek gösterdi.

Yunanistan'da seçimler

Yunanistan'da 10 yıl gibi uzun bir süreden sonra Parlamento seçimleri yapıldı. Seçimler pek de demokratik olmıyan koşullarda yapıldı. Bir kere devlet mekanizması, köylere kadar gericilerin elinde bırakıldı. Jandarma, polis cunta döneminde olduğu gibi kaldı, baskı ve teröre devam etti. Alelâde vatandaş, özellikle köylerde, komünistlerin, sosyalistlerin propaganda yaptıkları yerlere korkudan gidemedi.

Sonra, emigrasyonda bulunan 80 bin Yunanlı'dan ancak 300 kadarı yurda dönebildi. Cunta zamanında politik hakları elinden alınan 200 bini aşkın vatandaşla birlikte bir milyona yakın kişiye politik nedenlerle oy kullandırılmadı. Yurt dışında, Avrupa'daki işçiler oy vermekten mahrum bırakıldı. Seçim aceleye getirildi. Bütün bu engellere, baskı girişimlerine, karmaşık seçim sistemine rağmen Komünist Partisi, Solcular Birliği faşist cuntanın alaşağı edilmesinden sonra ilk büyük sınavı başarıyla verdi. 27 yıllık bir yasaktan ve 7 yıl süren faşist cunta teröründen sonra komünistlerin oyların % 9,8'ini alması büyük bir başarıdır. Bu seçimlerde Solcular Birliği Cephesi demokrasi savaşını daha başarılı bir şekilde yürütebilmek için önemli konumlar elde etti. Bu çetin savaşımda, komünistlerle geniş halk yığınları arasındaki bağlar daha da sağlamlaştı, Komünist Partisi sıraları daha da sıklaştı.

Cunta taraftarları, en gerici, NATO'cu, anti-komünizmi bayrak yapan, burjuva demokrasisine bile karşı çıkan çevreler büyük kayba uğradı, parlamentoya giremediler.

Halkın ezici çoğunluğu, Yunanistan'da gerçek demokrasinin yerleşmesi, bağımsızlık için oy kullandı. Ekmek, iş, özgürlük belgileri altında oyunu kullandı.

ATILIM OKU VE OKUT!

PARTİ YAŞAMI

Komünistlerin diyalog kurma sorunu

Yığınların örgütlenmesinde başlıca sorunlardan biri de komünistlerin partiden olmayanlarla bağ ve diyalog kurmalarıdır. Komünistler herşeyden önce işçi sınıfı ile bağ kurmak zorundadırlar. Bağ kurmak, diyalog kurmak, lâfla olmaz. Oturup tartışmakla da olmaz. Kuşkusuz bağ kurmakta tartışmanın bir yeri vardır. Bunun için herşeyden önce tartışmayı bilmek gerek. Şahsiyata düşmeden karşısındakinin fikirlerine saygı göstererek, prensiplerden şaşmayarak yapılan inandırıcı tartışma uzun bir tecrübe sonucunda elde edilen bir yatkınlıktır. Ama işçi sınıfı ile bağ kurmanın en sağlam yolu sınıf savaşıdır. İşçi sınıfının, tekellere, patronlara karşı sürdürdüğü ekonomik, politik savaşına sahip çıkmak, ona öncülük yapmak, bu savaşı başarıya ulaştırma yollarını iyi saptamakla olur.

İşçi sınıfının önemli kesimi sendikalarda toplanmıştır. Sendikalı işçilerle bağ kurmaya girişirken, işçinin üye olduğu sendikanın başını tutanların niteliği herhangi engelleyici veya aşağılayıcı bir rol oynamamalı. İşçi, hangi sendikaya bağlı olursa olsun, işçidir. Yanılmış, aldatılmış olabilir. Sarı sendika ve sarı sendikacılara bağlanmış olabilir. Bu durumda olan işçiye daha da yakınlık göstermeli, onu, sorunlarının, yürüttüğü savaşın içinde aydınlatmaya bakılmalı. İşçinin günlük, varsa politik savaşı ile ilgilenmek gerek. Sarı sendikacılığa karşı savaş için, işçinin daha yüksek bir bilinç düzeyine ulaşmasını sağlamak sürekli çaba ister.

Komünistlerin bağ kurmak zorunda oldukları yığınlardan biri de, köy emekçileridir. İşçi sınıfı ile köy emekçilerinin bağlaşıklığı için bu diyalogun kurulması tarihsel bir zorunluktur.

Köy emekçileri ile en yakın bağ kurabilecek durumda olanlar: tarım işçileri, şoförler, traktör sürücüleri, makinistler ve köy öğretmenleridir. Köy emekçileri ile diyalog kurmakta bugüne kadar sık sık işlenmiş bir hata vardır: Soyut ve politik konularda köylü ile tartışmaya girişmek. Oysa köy emekçilerinin, toprak reformu, taban fiyatlar, yol, su, ilâç, hastane, hekim, eğitim gibi, sürü sürü sorunları vardır.

Bu sorunlar hem bir diyalog, hem yığınsal bir savaş, hem de işçi-köylü bağlaşıklığı için sağlam temellerdir.

Güç birliği: Nasıl ve Kiminle?

İşbirlikçi-gerici çevreler, halk düşmanı politikacılardan bir hükümet oluşturdu. Bunalımlardan çıkışı eski yollarda arıyor. Irmak Hükümeti 12 Mart hükümetlerinin bir uzantısıdır. Oysa, halkımızın ezici çoğunluğu: işçisi, köylüsü, memuru, dar gelirlisi, geniş yığınlar büsbütün başka bir hükümet istiyor.

Böylesi bir durumda ortaya, kendiliğinden, bir sorun çıkıyor: Ne yapmalı? Halkın istediği bir hükümeti işbaşına getirmek için kime dayanmalı? Kime boşvurmalı?

Halk güçleri büyüktür. Ama, hem kendisi, hem örgütleri dağınıktır. Burjuvazi bu dağınıklıktan yararlanıyor, bu ayrılığı daha da derinleştirmeye çalışıyor.

Söz yok, bunu önlemenin yolu güçbirliği kurmaktır. Güç birliği lâfla kurulmaz. Her boydan, her soydan oportünistlerle, hele Komünist Partisi düşmanlarıyle hiç kurulmaz. Irmak Hükümeti'nin bakan sandalyasına oturttuğu sarı sendikacı Şide gibilerle kesinlikle kurulmaz. Bozguncularla, Maocularla, Troçkistlerle böyle bir güç birliğine gidilemez. Böylesi bir şey halkın davasına hıyanet olur.

Bu gerçeği unutanlar vardır. Komünist Partisi'nin herkesle diyalog kurma yolundaki açıklamasını ters yana çekenler vardır. TKP'ni unutup, «kim varsa onunla birlik» kurmak eğilimi gösterenler vardır. Gerçekten halktan yana güçlerle, örgütlerle dayanışma, savaş birliği kurmak için savaşıyoruz. Burada, karşılıklı ödün verebiliriz. Ama, işçi-köylü bağlaşıklığını, praletaryanın hegemonyasını yana itecek, Komünist Partisi'ni hesaba katmıyacak hiçbir anlaşmaya girmeyiz, giremeyiz. İdeolojik alanda hiç kimseye ödün vermeyiz.

Eylem birliği, savaş birliği demek, başka örgütlerin içinde eriyip gitmek değildir. TKP, kendisinin politik bağımsızlığından kıl kadar ayrılamaz. Bu gerçeği anlamıyanları uyarmak, buna karşı gelenlerle savaşmak parti örgütlerinin, komünistlerin güncül görevidir.

Bildiri

Partimiz bir savaş erini daha kaybetti. Burjuvazinin terörü, sert baskıları altında çetin bir savaş yolu geçen, Türkiye Komünist Partisi eski Birinci Sekreteri Yakub Demir yoldaş, ağır ve uzun bir hastalıktan sonra, 70 yaşında gözlerini dünyaya yumdu.

Hepimize başsağlığı dileriz.

Acımızı paylaşan kardeş partilere derin saygılarımızı sunarız.

18 Kasım 1974

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi

ATILIM bir silâhtır

Burjuva sınıfı zengin. Bu zenginliğini sürdürebilmek için de elinde her tür araçlar var. Radyo-televizyon istasyonları, gazeteleri var. Bu çarşaf, çarşaf, cicili-bicili gazeteler, halkı boş lâflarla avlamak, hayallerle avutmak içindir.

Yalan yanlış haberler, sosyete dedikoduları, cinayet veya hırsızlık olayları baş köşeyi tutuyor bu gazetelerde. Burjuva basını hırsızlıkları, uğursuzlukları enine boyuna anlatır da, yurdumuzun, halkımızın kötü duruma neden düştüğünü açıklamaya bir türlü yanaşmaz. Halkı huzursuz yapan, sinirli, geçimsiz yapan şeyin sömürü, adaletsizlik, eğitimsizlik olduğunu söylemek hesabına gelmez.

İnsanı, toplumu olduğu gibi, dürüstçe yansıtmak, olayların kökenine inip, nedenlerini inceleyip, gerçekleri ortaya koymak ödevini omuzlarına işçi sınıfının gazeteleri, komünist basın yüklenmiştir.

İşçi sınıfı, özellikle az gelişmiş ülkelerde çok fakirdir. Bunun için de gazeteleri genellikle ufaktır, gösterişsizdir. Ama bu avuç içi kadar gazeteler çarşaf gibi gazetelerden kat kat güçlüdür. Çünkü bunlar, ilerici örgütlerin ve komünist partilerinin elinde gerçek birer silâhtır. Sömürüyü, adaletsizliği, baskıyı bay hedefi yapan, barış, ulusal bağımsızlık, halklar arasında dostluk uğrunda kullanılan güçlü bir silâh.

ATILIM varlığının ilk dokuz ayında gerçekten güçlü, gerçekten aranan bir silâh olduğunu ispatlamıştır. TKP MK'nin organı, memlekette olduğu gibi yurt dışında da fabrikalarda, çeşitli iş yerlerinde, eğitim kuruluşlarında, kısacası köyde-kentte sabırsızlıkla beklenmektedir. Gösterişsizdir. Böyle olmakla birlikte, işçi sınıfına, emekçi köylülere, diğer yurtsever güçlere ışık getirmektedir. Onların doğru yolu bulmalarına kılavuzluk etmektedir.

PARTİ YAŞAMI

En büyük kötülük

Gerici egemen güçlerin yurdumuza ve halkımıza yaptığı kötülükler pek çoktur. Bunların en büyüğü Türkiye Komünist Partisini ve komünist düşünceyi «yasa dışı» saymaları ve cezalamalarıdır. Gerici güçlerin bu davranışı, bu düşmanlığı yurdumuzun en acı gerçeğidir. Türkiye'nin geleceği, her şeyden çok, bu çok önemli ulusal yurt gerçeğinin kavranmasına bağlıdır. Çünkü ülkemizde emekçi halkın egemen olması, yaşam düzeyinin yükselmesi için yapılması zorunlu olan iş, yığınların proletarya ideolojisiyle eğitilmesidir. Tek sözle halkın reel, savaşçı ve örgütlü güç haline getirilmesidir. Bunu da ancak, çağımızın en ilerici ideolojisi olan Marksizm-Leninizmi eylemlerine kılavuz bilen TKP yapabilir. Bu kanı yurt gerçeklerinden doğmaktadır. Türkiye'de bugün TKP'den başka hiç bir siyasal örgüt, sosyalist düzenin ve yaşam biçiminin kapitalist düzenden, bu yaşam biçiminden kat kat üstün olduğu gerçeğini yaymak istemiyor. Gene TKP dışında hiç bir siyasal örgüt, sosyalist demokrasinin burjuva demokrasisinden kat kat üstün olduğunu, asıl demokrasinin, sosyalist demokrasi olduğu gerçeğini yaymak istemiyor. İşte bundan ötürü, ülkemizdeki gerici, sömürgen sınıflar ve hükümetleri yıllardan beri, halkımızı siyasal aydınlığa çıkaracak olan TKP'ni «yasa dışı» etmiştir. Bu yüzden de TKP yıllar yılı burjuvazinin bu engellemesine karşı da savaşagelmiştir. TKP, bu savaşı engelleyen ters akımlara, sapık kişilere karşı da savaştan geri durmamıştır.

Bu iki yönlü engellemelere rağmen, TKP halkımızın politik aydınlığa kavuşması ve kendi kaderini kendi eline alması savaşını eskisinden daha güçlü olarak yürütmektedir. TKP, nereden gelirse gelsin engelleri aşarak halkımıza gerçek kurtuluş yolunu göstermektedir.

TKP nin SESİ

Gerçegin sesidir.
Her Perşembe akşamı
Orta Avrupa saatıyle 21,30 da
orta dalga 908 m. den
dinliyebilirsiniz.

TKP nin SESİ

Her Pazar ve Salı sabahı da
Orta Avrupa saatıyle 9,10 da,
Türkiye saatıyle 10,10 da
kısa dalga 31,5 ve 48,5 m. den
dinliyebilirsiniz.

TKP ve tarihsel sorumluluk

Dost, düşman bir noktada birleşiyor: TKP son bir buçuk yıl içinde tarihsel sorumluluğunu daha geniş ölçüde yükümlenme yoluna girdi. Toplum yaşamına daha geniş ölçüde katılmaya koyuldu. TKP yönetiminde yapılan değişiklikler bu sonucu doğurdu. Hemen söyleyelim: TKP'ne konan yasak kalkmamıştır. İşçi sınıfının, emekçi halkın partisi eylemlerini halâ gizli yürütmek zorundadır. Bu zorunluğun doğurduğu zorluklar, engeller çoktur. TKP bu zorlukları yene yene, aşa aşa ilerliyor.

Burjuva basını gerici çevrelerin bu durum karşısında duyduğu paniği daha geniş ölçüde yansıtmaya başladı. Bazı gazetelerin yansıttığına göre, burjuvazinin belirli liberal çevrelerinde TKP ile, komünistlerle işbirliği yoluna gitme yönünde bir eğilim belirmiştir.

Fabrikalara, sendikalara, işçi sınıfının, emekçilerin çoklukla bulunduğu, örgütlendiği her yere gitmenin, parti örgütlerini işçi sınıfı arasında genişletmenin ilk sonuçlarıdır bunlar. Parti, işçi sınıfının öncü örgütüdür. Ama köy emekçileri yığının da bütün sorunlarının içindedir. Ne var ki, köy emekçilerinin sorunlarını işçi sınıfının yardımı olmadan çözümlemeye olanak yoktur. Bundan ötürü TKP'nin ve bütün komünistlerin önünde duran önemli sorunlardan biri de, işçi sınıfı ile köy emekçileri arasındaki bağlaşıklığı sağlamak ve güçlendirmektir.

TKP'ni güçlendirmek, işçi sınıfının başını çektiği ve bütün ulusu kapsayan kurtuluş hareketini güçlendirmek anlamına gelir. Kurtuluş hareketinin iki yönü vardır. Emperyalizmin boyunduruğundan kurtulmak, emekçi yığınları büyük burjuvazinin, toprak beylerinin, yabancı tekellerin sömürüsünden kurtarmak. Bu iki yönlü savaşı birbirinden ayırmaya olanak yoktur.

Bu savaşın başını TKP'nin, bilimsel sosyalizme bağlı bu örgütün çekmesi tarihsel bir zorunluktur. Tarihsel bir zorunluktur, çünkü ancak bilimsel sosyalizmin, Marksizmin, Leninizmin ışığı altındadır ki, işçi sınıfını ve onunla birlikte bütün ulusu ödünsüz bir savaşla gerçek kurtuluşa ulaştırmak mümkündür.

İşçiden yana sendikacılar, bilim adamları, basın ve yurtsever gençlik örgütleri, ilerici kuruluşlar temsilcilerinden oluşacak bir komisyonun denetiminde yapılacak referandumla sendikalara toplusözleşme yetkisi verilmesi için savaş!

Sınıf savaşı

İşçi grevleri memleket ölçüsünde gelişiyor. Sıkıyönetimin grev yasağına karşı Şeker Bank işçileri ölüm orucuna yattılar. İşçi sınıfı, grev hakkı gibi sendikalaşma ve sendika seçmek hakkının kendisine tanınmasını istiyor. Sendikalar referandum hakkını bunun için savunuyor. Adana'da olduğu gibi sarı sendikacılar Tunç-Şide grubu ve adamları, hafiyeleri, ajanları, gangsterleri ile işçinin kendi sendikasını seçme hakkını boğmak için Hacı Ömer Holdingin başları ile birlikte çalışıyorlar.

İşçi sınıfı memleket ölçüsünde sürdürdüğü grevlerle kendi demokratik hakları ile birlikte köy emekçilerinin, geniş yığınların, orta tabakaların da demokratik haklarını savunuyor. Bütün ulusu ezen, soyan büyük tekellere aşırı, yoğun kârlar sağlayan enflâsyona, yaşam pahalılığına karşı savaşıyor.

Bu savaşın içinde demokratik, anti-emperyalist, büyük tekellere, toprak beylerine karşı bir hükümet için direnme de vardır. İşçi sınıfının da katılacağı bir hükümetin kurulması ile, gerçekten demokratik, barışçı, bağımsız bir düzene kavuşmak, sömürüyü geriletmek, emperyalizmin talanlarını önlemek olanakları yaratılacaktır.

Gençliğin, öteki yurtsever devrimci güçlerin amaçları da budur. İşçi sınıfı ile gençliğin bağlaşıklığı, işçi sınıfı ile köy emekçilerinin bağlaşıklığı, işçi sınıfının bütün ulusu kurtaracak savaşı burada düğümleniyor. Bu savaşın, sağlam bir gelişme ile amaçlarına ulaşması için Komünist Partisinin, işçi sınıfının güncül savaşlarıyla daha yakından bağlanması zorunluktur. TKP'nin, bilimsel sosyalizmin ilkelerini yayması kurtuluş savaşımızın amaçlarına ulaşılmasının garantisi olacaktır. Küçük burjuva, liberal burjuva akımlarının ulusun kurtuluş mücadelesini hedeflerine ulaştıramayacağı, burjuvazinin sınıfsal niteliğinin buna engel olduğu cumhuriyet devrinin elli yıllık tarihi ispatlamıştır.

Bu tarihsel gerçeği görmek, kendilerine sosyalist diyen anti-Marksist, anti-Leninist akımlarla birleşmeye kalkışmak, baltayı kendi ayağına vurmaktır. İşçi sınıfının bugünkü savaşını görmemek, o savaşın dışında kalmak, işçi sınıfını, emekçi halkı kurtuluşa yöneltmez.